



Arrest

nr. 167 067 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X0 / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
 en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X (...) X (...), die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij huwde op 10 juli 2006 met mevrouw de S. N., van Portugese nationaliteit en verblijfsgerechtigd in België.

Op 20 september 2006 diende de eerste verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging, in functie van haar echtgenote.

Op 20 februari 2007 werd de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 25 oktober 2010 werd omgezet naar een F-kaart.

Op 12 maart 2013 werd de zoon van de eerste verzoekende partij geboren.

De huidige echtgenote van de eerste verzoekende partij, T. G.N., zijnde de tweede verzoekende partij, diende op 17 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 24 maart 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden.

Op 24 maart 2014 werd zij bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Tegen voormelde beslissingen van 24 maart 2013 diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 142.986 van 10 april 2015.

De tweede verzoekende partij diende op 17 oktober 2014 een aanvraag in, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Zij diende op 22 oktober 2014 een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 27 januari 2015 werd de aanvraag d.d. 22 oktober 2014 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Bij arrest van 4 maart 2015 (rolnummer 2013/AR/2999) bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het vonnis d.d. 22 oktober 2013 van de Rechtbank van eerste aanleg waarbij het huwelijk d.d. 10 juli 2006 van de eerste verzoekende partij werd vernietigd omwille van het feit dat er sprake was van een schijnhuwelijk.

Op 12 mei 2015, werd in hoofde van de tweede verzoekende partij een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij diende op 14 juli 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 153.355 van 12 november 2015 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Op 18 mei 2015, werd in hoofde van de eerste verzoekende partij een beslissing genomen tot intrekking van het recht op vestiging en een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage. De eerste verzoekende partij diende op 14 juli 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 156.354 van 12 november 2015 verwierp de Raad dit beroep.

De eerste en tweede verzoekende partij dienden op 23 juli 2015 een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 1 september 2015 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 1 september 2015, werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, onder een bijlage 13. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing

Eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen; via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij, als Turkse onderdanen, geen buitengewone omstandigheden hoeven aan te tonen. Zij beroepen zich hierbij op artikel 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Echter, dit verdrag stelt hen niet vrij van het volgen van de bepaling van de vreemdelingenwet. Turkse onderdanen zijn nog steeds visumplichtig en beschikken aldus niet automatisch over het recht tot binnenkomst. Betrokkenen kunnen zich dus niet nuttig beroepen op het Europees Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dienen zich de schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Betrokkenen beroepen zich hiertoe verder op artikel 10 van de vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964.. Echter, betrokkenen kunnen niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien zij een verblijf aanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: - Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkenen allerm minst erkend door dit internationaal Verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België wat in dit geval niet van toepassing is.

Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar art. 15 Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging stelt: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam." Er dient te worden vastgesteld dat er geen van beide voorwaarden in casu vervuld is. Betrokkenen kunnen zich dan niet nuttig beroepen op deze elementen en dienen dus wel degelijk aan te tonen dat ze zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

Betrokkenen halen aan dat van hen niet verwacht kan worden zich elders te vestigen omdat zij op een gedoogde manier in België verbleven hebben. Echter, we stellen vast dat mijnheer U. (...) zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk. Op datum van 10.07.2006 trad betrokkene in het huwelijk met een vreemdelinge met verblijfsrecht. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 20.09.2006 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 20.02.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (geldig tot. 19.02.2012) om tenslotte op datum van 25.10.2010 in het bezit gesteld te worden van een F+-kaart (geldig tot 04.10.2015). Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 22.10.2013 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 04.03.2015. het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van 18.05.2015. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De bewering van betrokkene dat deze

nietigverklaring ten onrechte is gebeurd en dat er bij het nemen van de beslissing t t intrekking van zijn verblijfsrecht geen onderzoek zou gevoerd zijn in het licht van artikel 42quater, doen niets af aan de uitspraak van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 04.03.2015 waarin bevestigd werd dat het effectief om een schijnhuwelijk gaat. Bovendien betekende betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 23.06.2015.

Met betrekking tot mevrouw T. (...), betrokkene heeft op datum van 08.04.2014 en van 17.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers ruim 16 jaar voor mijnheer en ruim 23 jaar voor mevrouw en hun verblijf in België, hun integratie; en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van mevrouw T. (...) is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.; Met betrekking tot mijnheer U. (...) dient opgemerkt te worden dat het zijn persoonlijke keuze is geweest om de Belgische overheid doelbewust te misleiden door het afsluiten van een schijnhuwelijk en zich dus te nestelen in frauduleus verblijf. | Op basis hiervan heeft betrokkene een verblijfsvoordeel van meer dan acht jaar gehad. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkenen halen aan dat zij zich in onmogelijkheid bevinden om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op hun lange afwezigheid. Echter, het gaat hier om een loutere algemene bewering van betrokkenen die niet verder gespecificeerd wordt. Bovendien wordt er geen enkel bewijs voorgelegd van deze bewering. i Een loutere bewering; kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou aandelen hebben in bvba RESAL, maar ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien, hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in frauduleus verblijf bevond. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verzoekers halen aan dat zij bij een terugkeer een onverkomelijk nadeel zouden oplopen omdat zij geen plaats zouden hebben om hun hebben en houden achter te laten. Echter, bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende re ntegratiesteun. Re ntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij hun hebben en houden niet in bewaring kunnen geven bij familie/vrienden. Hierdoor kan de bewering dat zij geen plaats hebben voor hun hebben en houden niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met de politie en nooit voor overlast hebben gezorgd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat mijnheer U. (...) een eigen zaak zou hebben, belastingen zou betalen, een eigen wagen zou hebben, dat hij zijn hypothecaire lening zou afbetalen,

dat zij niemand ten laste zullen zijn, dat zij een vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat ze zeer geliefd zouden zijn, dat ze de Nederlandse taal voldoende zouden beheersen, dat ze een wil tot integratie zouden hebben en dat ze bewijs voorleggen van de inschrijving van hun auto evenals het rijbewijs van mijnheer U. (...), de oprichtingsakte van RESAL BVBA, een bewijs van betaalde sociale bijdragen, de eigendomsakte van hun woning en schoolbewijzen van hun kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

U. (...) Ali Osman, geboren op 22.07.2006, nationaliteit: Turkije

U. (...) Ensar, geboren op 12.03.2013, nationaliteit: Turkije

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o " Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2014, aan betrokkene betekend op 08.04.2014."

Derde bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene trad in het huwelijk met een vreemdeling met verblijfsrecht, mevrouw de Sousa Nadia, met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 22.10.2013 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 04.03.2015.

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.05.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015.”

Eveneens op 1 september 2015, werd aan de eerste verzoekende partij een inreisverbod van 4 jaar opgelegd, onder een bijlage 13sexies.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag d.d. 13 december 2015.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Voor Turkse onderdanen geldt er een uitzondering op de regel dat de aanvraag tot machtiging in het buitenland ingediend moet worden (Art. 9, lid 2 Vw.). Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag dat in de schoot van de Raad van Europa is aangenomen (L. DENYS, “Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw.”

Bovendien stelt artikel 10, §1, lid 1, 1° Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft. Zo kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964.

Verzoekers dienen dus GEEN buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Het middel is gegrond.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partijen waarschijnlijk wensen te wijzen op het Europees Vestigingsverdrag van 13 december 1955 i.p.v. het Europees vestigingsverdrag van 13 december 2015.

Artikel 2 van Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Onder de in artikel 1 van dit Verdrag vermelde voorwaarden vergemakkelijkt elk der Verdragsluitende Partijen, voor zover zulks verenigbaar is met haar economische en sociale toestand, voor onderdanen van de andere Partijen het voortgezet of duurzaam verblijf op haar grondgebied.”

Afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag bepaalt als volgt:

“a) Iedere Verdragsluitende Partij heeft het recht, nationale criteria aan te leggen bij de beoordeling van:
(1) “de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden” welke zich zouden kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen tot haar grondgebied;
(2) De “economische en sociale toestand” welke zich zou kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen voor voortgezet of duurzaam verblijf of de uitoefening van op winst gerichte activiteit op haar grondgebied;
(3) (...)”

De redactie van artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag maakt duidelijk dat deze verdragsrechtelijke bepaling geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische interne rechtsorde.

Genoemd artikel 2 behelst immers slechts een niet nader omschreven verbintenis tot het “vergemakkelijken” van het voortgezet of duurzaam verblijf en bovendien is in Afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag uitdrukkelijk voorzien in de uitwerking in interne regelgeving wat de terminologie “economische en sociale toestand” betreft alsook wat de “de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden” betreft opgenomen in artikel 1 en tevens van toepassing op artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Meteen is dan ook duidelijk dat artikel 2 van genoemd Verdrag geen Verdragsrechtelijke norm is die zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel kan toegepast worden in de rechtsorde waar deze regel van kracht is, zodat rechtstreekse werking aan deze bepaling dient te worden onzegd.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie omtrent eenzelfde terminologie in artikel 3,2 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet in de verplichting om overeenkomstig nationaal recht binnenkomst en verblijf van “andere familieleden” ten laste van burger van Unie “te vergemakkelijken”, reeds heeft geoordeeld dat rechtstreekse werking aan dergelijke bepaling moet worden onzegd (HvJ 2 september 2012, Rahman, C-83/11).

De verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag.
Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van Besluit 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije).

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“In haar arrest nr. 143.635 van 20 april 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het bevel om het grondgebied te verlaten dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan een Turkse werknemer afleverde, nadat zijn verblijfsrecht niet werd verlengd wegens arbeidsongeschiktheid. Volgens de RvV past DVZ de Verblijfswet niet toe conform Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije) van 19 september 1980. Dat besluit geeft Turkse werknemers een voorkeursbehandeling in de Europese Unie. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past DVZ artikel 13 Vw niet juist toe. Dat artikel moet immers gelezen worden in samenhang met Besluit 1/80 van de Associatieraad (EEG-Turkije), zoals het uitgelegd wordt door rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens de Raad heeft DVZ geen rekening gehouden met de voorkeursbehandeling die Turkse werknemers genieten op basis van dat besluit. De RvV wijst daarnaast op het arrest Bozkurt van het Hof van Justitie van 6 juni 1995 waaruit volgt dat de toegang tot een job, zoals voorzien in Besluit 1/80, een verblijfsrecht veronderstelt. Zonder verblijfsrecht blijft het recht op werken immers dode letter. Dhr. U. (...) is werknemer in België, zodat het Besluit 1/80 ook op hem van toepassing is. Het middel is gegrond.”

De Raad wijst erop dat de associatie-overeenkomst tot doel heeft de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen. In casu dient echter te worden vastgesteld dat de aanvraag van de verzoekende partijen totaal vreemd is aan deze doelstelling. Zij dienden immers een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag van de verzoekende partijen heeft dus geen enkel commercieel of economisch doel, zodat de verzoekende partijen zich niet dienstig op de Associatieovereenkomst kan beroepen.

Verder kan worden vastgesteld dat de eerste verzoekende partij niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling – laat staan dat zij, conform artikel 2, c) van de tewerkstellingsovereenkomst werd geselecteerd *“met inachtneming van de voorwaarden die in de aanbiedingen zijn bepaald”* – doch met toepassing van de bepalingen inzake gezinshereniging een verblijfsmachtiging heeft gekregen. In dit verband dient er trouwens ook op te worden gewezen dat artikel 12 van de overeenkomst tussen België en Turkije zelf uitdrukkelijk verwijst naar *“(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten”* en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben.

Een schending van dit bilaterale verdrag wordt derhalve niet aangetoond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van de artikelen 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

"In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- ☐ *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- ☐ *de omvang van de banden in de staat,*
- ☐ *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- ☐ *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- ☐ *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014). De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is gegrond."

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partijen een louter theoretisch betoog is en dat zij op geen enkele concrete wijze uiteenzetten in welke mate het hoger belang van het kind zou zijn miskend. De bestreden beslissingen hebben betrekking op het hele gezin zodat dient vastgesteld te worden dat het gezinsleven met de kinderen zoals het heden wordt beleefd kan worden verder gezet. Anders dan wat de verzoekende partijen lijken te suggereren wordt het gezinsleven niet daadwerkelijk

verbroken door een uitwijzing naar het land van bestemming. Het vage en louter theoretisch betoog laat de Raad niet toe te besluiten tot en schending van de aangevoerde bepalingen.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een regularisatie weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekers anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: “Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet is gebeurd.”

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich beperken tot een zuiver theoretisch betoog zonder op concrete wijze aan te geven met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Er kan opnieuw worden herhaald dat de bestreden beslissingen het hele gezin treffen, zodat zij niet aantonen dat zij hun gezinsleven niet zouden kunnen verder zetten. Het vage en zuiver theoretisch betoog laat de Raad niet toe te besluiten tot een schending van de aangehaalde bepalingen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU